

blive enige i denne Sag, og jeg haaber, at de smaa Ændringer, som Partiet Venstre vil foreslaa ved anden Behandling, maa gaa ud paa at skabe Enighed, saaledes at Lovforslaget kan blive vedtaget enstemmigt her i Tinget. Det vil betyde, at det ude i Befolkningen bliver modtaget med større Tilfredshed, end hvis vi deler os i et Flertal og et Mindretal.

Jeg skal paa mit Partis og mine egne Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtig Fremme i dette høje Ting i den af Folketinget vedtagne Skikkelse.

Holdgaard: Naar man har fulgt Forhandlingerne om dette Spørgsmaal, vil man særlig have lagt Mærke til den voldsomme Kampagne, der fra Venstres Side blev rejst imod Ministeren paa Grund af den Ordning, der er truffet med Hensyn til Ulden. Naar man saa tænker paa, hvad Venstre har opnaaet ved den Modstand, det har ydet, og den Uvillie, det har vakt, synes jeg, at man uvilkaarligt kommer til at tænke paa det gamle Ord: Meget Skrig, men lidt Uld, sagde Manden, han klippede sin So. Nu er vi kommet saa vidt, at Sagen bliver lovfæstet, men trods det kan Venstre dog ikke gaa med til det, men kører nu rundt med $\frac{1}{4}$ kg Uld. Jeg skal imidlertid ikke misunde Partiet Venstre det, hvis det kan fornøje det. Ogsaa rent bogstaveligt kan det gamle Ord maaske bringes til Anvendelse her, for det er ganske givet, at Følgen af den Kampagne, der er rejst af Venstre, vil tilbageholde noget mere Uld, end de strengt taget har Lov til. Det kan man være ganske sikker paa, naar man kender Befolkningen ret. Nu hørte jeg ganske vist — vi har vist ikke faaet Fortrykket endnu —, at Venstres Ordfører i Folketinget i Gaar sagde, at det var ikke Hensigten. Det er nok muligt, men Virkningen bliver ganske sikkert den, og derved har Partiet Venstre paataget sig et stort Ansvar. Sagen har nemlig en Forhistorie, og det maa maaske være mig tilladt at røre en lille Smule ved denne Forhistorie. Sagen har for længe siden været behandlet i den overordentlige Kommission og i det staaende Landbrugsudvalg. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa Kommissionens Forhandlinger og Afstemninger eller paa, hvorvidt der er enkelte Medlemmer, der har indtaget et andet Standpunkt indenfor Kommissionen end udenfor. Men jeg kunde have Lyst

til at omtale en lille Smule af de Forhandlinger, vi den Gang havde i Landbrugsudvalget. Der udviklede Sagen sig saaledes, at det endte med, at vi kom til at staa i to Partier, der stod skarpt imod hinanden. Landboforeningernes Repræsentanter med særlig Støtte af Folketingsmand Jensen-Kleis nægtede at gaa med til at vælge de to Medlemmer til det paatænkte Uldnævn, og det begrundede man blandt andet med to Ting. Man kom nemlig i sidste Øjeblik i Tanker om, at et saadant Spørgsmaal kunde ikke ordnes uden ved særlig Lov, og for det andet sagde man, at Sagen ikke havde været forelagt eller behandlet i Udvalget. Det synes mig nu, at der skal nogen Dristighed til at paastaa, at Spørgsmaalet hverken har været forelagt eller behandlet i det staaende Landbrugsudvalg. Jeg erindrer saa tydelig, at jeg fremdrog dette, at den Tid muligvis ikke var fjern, da det blev nødvendigt at rationere Ulden, hvis ikke en Del af Befolkningen skulde blive nødsaget til at gaa barfodet, og der syntes ikke den Gang at være nogen, der gjorde Indvendinger derimod. Dersom der skulde være nogen, der vil drage det i Tvivl, synes det mig, at det Bilag 4, der fulgte med Lovforslaget, som det blev forelagt i Folketinget, tilstrækkeligt viser, at denne Sag ikke alene har været behandlet i Landbrugsudvalget, men at Udvalget ogsaa enstemmigt har givet Svar derpaa, idet man i dette Bilag udtaler sig om Tilbageholdelsesretten, om, at Producenterne i begrænset Omfang skal have Lov at tilbageholde Uld. Derfor synes det mig at være noget dristigt, om nogen vil gøre Forsøg paa at bevise det modsatte. Vi, som er valgte af Husmandsforeningerne, indtog det modsatte Standpunkt og var villige til at gaa med til at vælge de to Medlemmer til Uldnævnet, ligesom vi ikke fandt, at Indenrigsministeren havde handlet lovstridigt. Jeg maa maaske tilføje her, at vi indenfor Partiet absolut mener, at Indenrigsministeren har været berettiget til at fastsætte Maksimalpriserne i Henhold til Loven af 7. August 1914.

Naar Husmændenes Repræsentanter i det staaende Landbrugsudvalg ogsaa har været med til at løse det Spørgsmaal, er det sket i Erkendelse af, at Befolkningen lige saavel som paa at faa Føde har Krav paa at faa Klæder, som Socialdemokratiets Ordfører ganske rigtigt bemærkede. Jeg kan ikke indrømme, at fordi f. Eks. nogle i Dag er i Besiddelse af Jord eller Faar, skal de den Dag, de er i Besiddelse deraf, have en Forhaandsret til at kunne leve overdaadigt,